

Keski-ikäinen nainen joutuu pakkomielteiden valtaan onnistuneessa Ferrante-filmatisoinnissa

Maggie Gyllenhaal sovitti Elena Ferranten pelkistetystä romaanista täyteläisen elokuvan naisen elämän ristiriitaisuuksista.

Olivia Colmanin esittämä Leda alkaa tarkkailla sukuseuruetta lomakohteessa.

[Leena Virtanen](#)

Helsingin Sanomat 17.3.2022

Draama

The Lost Daughter, ohjaus Maggie Gyllenhaal. 122 min. K12. ★★★★★

THE LOST DAUGHTER -elokuvaa on jo ehditty meille odottaa mutta lähinnä Netflixiin. Nyt se nähdään kuitenkin ensin teattereissa, mikä on aina elokuvalla eduksi.

Näyttelijä [Maggie Gyllenhaal](#) on tehnyt ensimmäiseen omaan ohjaukseensa käsikirjoituksen [Elena Ferranten](#) romaanin pohjalta. Käsikirjoitus on Oscar-ehdokkaana, ansaitusti, mutta ohjauksessakin on vahva persoonallinen näkemys.

Salanimellä kirjoittavalla italialaiskirjailijalla oli uraa jo takana ennen maailmanmaineeseen nousutta Napoli-sarjaa, joka on ilmestynyt 2010-luvulla.

Ferranten kirjoja on myös filmatisoitu 1990-luvulta lähtien, ja Napoli-sarjasta on tehty erinomainen tv-sarja, jonka kolmas kausi on juuri meneillään HBO Maxissa. On helppo ymmärtää, että hänen kirjansa inspiroivat elokuvantekijöitä, mutta niiden visualisoinnissa on haasteita.

Ferranten proosan taika on hänen kyvyssään kuvata henkilöiden, yleensä naisten, sisäisiä tuntemuksia, ristiriitoja ja joskus irrationaalilta vaikuttavaa toimintaa. Juuri näihin tarttuu myös ensimmäisessä persoonassa kirjoitettu *The Lost Daughter*, alkuperäiskielellä *La figlia oscura* (2006), joka on ilmestynyt suomeksi nimellä *Tyttären varjo* (2020).

PÄÄHENKILÖ LEDA on keski-ikäinen yliopistoprofessori, Ferrantelle tyypillinen hahmo, joka ilmaantuu lomapaikkaan yksin. Näennäisesti tekemään töitäkin, todellisuudessa kai ottamaan vain etäisyyttä elämäänsä.

Gyllenhaalin elokuvassa Italia on vaihtunut Kreikan lomakohteeksi, ja Leda on kotoisin Yhdysvalloista. Vaihdos on toteutettu luontevasti. Kaikki muu seurailee melko tarkkaan romaanin vaiheita.

Ledan on vaikea rentoutua, ja hän alkaa lievän pakkomielleisesti seurata suurta sukuseuruetta ja siinä erityisesti nuorta äitiä ja tämän tytärtä. Vähitellen käy selväksi, että Leda heijastaa nuoreen naiseen oman äitiytensä kipukohtia. Erilaisten kohtaamisten lomassa Ledan omaa tarinaa avataan takaumissa.

Ledalla on kaksi parikymppistä tytärtä, joiden kanssa Leda soittelee, mutta heitä ei nähdä eikä edes kuulla.

SEKÄ FERRANTE että Gyllenhaal hänen tulkinaan tavoittavat nimenomaan naisen iän tuomia muutoksia. Melu ja teennäisyys ärsyttävät Ledaa, ja samaan aikaan hän näkee, miten miehet yhä määrittävät naisen elämän rajat, jopa aggressiivisesti. Suhde lapsiin aiheuttaa tuskaa mutta tuottaa myös suurinta iloa. Vastuusta ei voi sanoutua irti.

On oikeastaan yllättävääkin, miten täyteläisen ja kerroksellisen elokuvan Gyllenhaal on saanut aikaiseksi romaanista, joka on korostetun pelkistetty, vähän arvoituksellinen ja jossa tapahtumat kiertyvät yhden surkean nukan ympärille. Mittaakin on peräti kaksi tuntia, mutta osaset ovat loogisia ja tarpeellisia.

Kun elokuva keskittyy päähenkilönsä sisäiseen maailmaan, ohjaajan on voitava laskea kaikki näyttelijän varaan. [Olivia Colman](#) on juuri oikea valinta Ledan rooliin. Hänen kasvoillaan ja eleissään tapahtuu koko ajan jotakin, tunteita ja ajatuksia, joita voi kuvitella seuraavansa.

[Jessie Buckley](#) näyttelee Ledaa nuorena äitinä, uraansa aloittelevana tutkijana ja omaa haluaan etsivänä naisena. Buckley ja Colman täydentävät toisiaan uskottavasti: toisessa on vimmaa, toinen on oppinut peittämään sisintään. He ovat myös molemmat Oscar-ehdokkaana.